

højtærede Minister noget i Anledning af hans sidste Afgørelse. Men hvad jeg vilde sige, da den højtærede Justitsminister har nævnt dette Forhold, er, at det forekommer mig, at han hurtigere eller rettere lige straks kunde have indtaget det Standpunkt at sige til Angriberne: er der noget galt, noget kriminelt, saa gaa til Politiet. Det synes jeg havde været det eneste rigtige Svar straks, og jeg synes ikke, at der behøvedes en eller halvanden Uges Under søgelse af den Sag forinden. Hvis en almindelig Borger angribes for noget saadant, som er kriminelt, endogsaa meget kriminelt, saa er der ikke andet at gøre end at lade Politiet tage sig af den Sag. Hvorfor skulde her da gøres en Undtagelse? Hvorfor skal Ministeren en Uge eller halvanden Uge beskæftige sig med at holde et Slags Forhør — for det var det jo dog paa en Maade —, og saa først komme med den Afgørelse, der i og for sig er uangribelig, nemlig: lad Politiet tage sig af Sagen. Det finder jeg er ikke ganske korrekt. Jeg synes, at den højtærede Justitsminister straks skulde have taget det Standpunkt, som han sikkert vilde have gjort, hvis det havde været Arbejdsmand Petersen eller Murer Jensen eller hvilken som helst anden, der var angreben. Saa var der straks blevet sagt: gaa til Politiet.

Til det ærede Medlem for Færøerne (Effer søe) skal jeg kun gøre en kort Bemærkning. Det ærede Medlem er rent vidunderlig at polemisere med. Det ærede Medlem paastod for nylig, at jeg slet ikke havde omtalt Lovforslaget, og sagde dette i en bebrejdende Form. Men er Lovforslaget da ikke et Forslag om Legemsstraffens Afskaffelse? Er Udadelelsen af § 5 i den bestaaende Lov ikke Hovedpunktet, Kærnen i det her foreliggende Lovforslag? Det mener jeg, det er. Dette Lovforslag betyder positivt og direkte Legemsstrafs Afskaffelse her i Danmark, Afskaffelsen af den Legemsstraf, som de Herrer af Flertallet indførte i 1904—05. Jeg mener, at naar jeg har omtalt Legemsstraffen, har angrebet den og har glædet mig over, at den højtærede Justitsminister nu har foreslaaet dens Afskaffelse, saa har jeg i høj Grad omtalt Lovforslaget, ikke de mange Enkeltheder, hvis Omtale efter Forretningsordenen nærmest hører hjemme under anden Behandling, men Kærnen i Sagen, Princippet i Sagen. Jeg forstaar meget vel, at den ærede Ordfører og hans Venner ikke bryde sig om, at dette Kærnepunkt skal fremhæves

for stærkt, ikke gerne ville have, at Sagen omtales for meget, men at de gerne ville have, at man skulde indskrænke sig til en noget udvisket Behandling om nogle Detailler. Men jeg mener, at naar Legemsstraffens Genindførelse i Danmark ikke gik af uden en lang og lidenskabelig Debat, der vakte den største Opmærksomhed og den pinligste Opsigt ude omkring i hele den civiliserede Verden, saa vil det dog være rigtigt, at naar vi nu gøre dette om igen, naar vi nu afskaffe Legemsstraffen, saa bør dette dog ogsaa vække saa megen Opmærksomhed, at Ritzaus Bureau i alt Fald spenderer et lille Telegram til Udlandet paa, at nu har den danske Rigsdag atter aftvættet den Skamplet, som den danske Rigsdag for fem Aar siden satte paa vort Folks Kultur. Saaledes blev det nemlig den Gang virkelig opfattet. Enhver, der fulgte med og læste Udlandets Blade og Tidsskrifter, vil vide, hvilken for os uhyggelig og pinlig Opmærksomhed det, vi her foretog os den Gang, vakte.

Saa er det da ogsaa bedst, at Sagen nu vækker saa megen Opsigt, at Udlandet bliver opmærksom paa, at vi nu atter ere komne bort fra det, som vi den Gang fik indført. Det var jo ingen lille Sag, og det kan ikke nytte noget, at det ærede Medlem for Færøerne vil viske det ud som ingenting. Det var en Sag, hvorom den nuværende højtærede Finansminister (N. Neergaard) udtalte, at det var et reaktionært Brud med en hundredaarig frisindet Udvikling. Det var en saa alvorlig Sag, at saadanne alvorlige Ord kunde falde fra det ærede Medlem fra Æbeltoft, der nu sidder som Finansminister i Regeringen. Naar vi nu altsaa gøre dette Skridt om igen, maa det ogsaa være skikket til at vække nogen Opmærksomhed og dette maa fuldt ud berettigede den Tale, jeg holdt i Dag.

Det ærede Medlem for Færøerne (Effer søe) sagde, at de, der stemte for Legemsstraffens Genindførelse i sin Tid, have stemt efter bedste Overbevisning. Ja, jeg vil dog tillade mig at sætte et lille Spørgsmaalstegn derved for enkeltes Vedkommende; thi det kan bevises, at nogle ikke stemte efter bedste Overbevisning; det kan i alt Fald gøres højst sandsynligt, at de ikke stemte efter det, som et æret Medlem — vist ogsaa et æret Medlem, der har Sæde i Regeringen — kaldte den saglige Overbevisning. Netop den Forskel, der den Gang blev gjort mellem saglig Overbevisning og politisk Overbevisning, var allerede mistænkelig. Faktisk er det, at